

Ferparul unei fleici de anticultură

Cezar Adonis
Mihalache

În Anul Centenarului suntem „vânduți” pe post de fleică azvârlită pe un grătar sub care ard tăciunii încinși de focurile lor secuiești „de veghe”... Și nu va fi nicidecum ultima „satiră” pe care ne-o vor afișa zeflemitor veneticii dimpreună cu nenumăratele lor slugi, nelipsitele cozi de topor, înainte de ultima suflare acestui an nesărbătorit...

Ne vor lua la rând toți marii înaintași, prin așa-zise opere culturale prin care își pot masca batjocura la adresa fiecărei fibre din ființa noastră național identitară... Ba, înainte de a apuca să ne tranșeze sub formula cefelor de porc pe grătar alte figuri din panoplia noastră națională, vor renunța la această mascaradă culturală și ne vor ataca fățiș toate reperatele.

Nu vor mai avea nevoie de asemenea lucrături culturale pentru că reacția noastră anemică, de acum și de trei decenii încoace, va fi spus totul. Și nu vor mai cheltui bani pentru a face tot felul de improvizații, pentru a merge pe linii oricum tot mai puțin ocolite, ci vor începe să își ia singuri părțile din fleica la care jinduiesc atâția și atâția venetici.

Dacă mizerabilul spectacol unguesc despre Mihai Viteazul, vândut sub afișul de împachetare a țării noastre ca pe o bucată de carne aproape pregătită și sa(r)tirizând, pentru că acolo nu este o fină ironie ci o bardă de jigniri idioate și grosolane la adresa Istoriei noastre, prin mângălire a tocului unei cizme de ceardaș

a unei noi imagini, „reinterpretate”, a figurii domnitorului, ar fi fost pus în scenă de o trupă de bufoni de la Budapesta am fi avut o scuză pentru „abstinența” noastră de a ne striga revolta. Dacă ar fi fost vorba de o trupă de țigani unguri care a trecut granița, întinzându-și corcurile pentru a „juca” această mizerie culturală, am fi spus că este un gest de inamiciție diplomatică. Nu ne-am fi așteptat ca slugoii de la București să reacționeze, să trimită o

scrisoare de protest Externelor de la Budapesta, să cheme ambasadorul Ungariei la explicații, fie și formal, ori să aștearnă două rânduri, la fel de formale, pe post de „sesizare” pe adresa Consiliului Antidiscriminare.

Dureros până la descărnare este însă faptul că mizerabilul scenariu unguesc a fost jucat în parte de actori români... Sigur, ar mai fi o speranță în faptul că mai multe instituții de cultură au refuzat să găzduiască imbecilitatea „grofică”, aceasta găsindu-și locul de „premiere” la aceia care se simt atât de discriminați și suferă atât de mult de pe urma anti-semitismului încât i-au primit într-o sinagogă. Ba, culmea admirației jidano-ungurești, nu i-au pus pe actoriași să intre acolo cu vestita kippă. Pentru că era un adevărat gest de amiciție să găzduiască o inamiciție atât de mârșav croită și promovată. Ce spun liderii comunității evreiești? Ce spune președintele Iohannis care, cam în același interval de atac venetic, acorda „Steaua României” șefului parlamentului israelian?!... Nimic. Dar oricum nu contează pentru că exact asta ne interesează chiar pe

noi din ceea ce se va mai alege de prin teascul în care ne sunt zdrobite reperatele de identitate. Nimic. Nici măcar o mână de vreascuri din care, poate mai târziu, să mai recuperăm ceva din ceea ce nu a fost maghiarizat atât de științific.

Mesajul piesei de teatru este vitriolant și doare pentru că există atâta tăcere din partea noastră... Și culturală, și civică, și politică... Actorii nu s-au delimitat de foitajele cu iz de figuranți culturali de la teatrul din Târgu Mureș care au acceptat (Cât de fomiști să fiți voi oare? Peste limita „culturală” a unui actoraș de duzină?), Ministerul Identității altora, că nu reprezintă de fel cultura și identitatea noastră națională, nu a tras nici măcar o linie pe borderoul prin care o instituție din subordinea sa a finanțat proiectul „cultural”, iar politicienii români așteaptă cu un kurtoskalacs în fundul gâtului ca zgomotele, mai mult ale presei, să se stingă de la sine.

Au fost atâtea proiecte culturale dedicate Centenarului care nu au primit nici măcar firmături de la zisa subscrisă de finanțare Administrația Fondului Cultural. Că nu au fost bani suficienți, că nu au contat proiectele pentru cei ce au decis în acultura și anticultura lor națională ce este reprezentativ pentru a fi finanțat cu bani de la bugete, că banii s-au împărțit pe oficine și sucursale de sinecuri, toate acestea făceau parte din programul de guvernare... Dar să finanțezi o mizerie iredentistă, și multe alte proiecte se găsesc printre rândurile de ferpar cultural a Centenarului, și nimeni să nu răspundă, este mult prea mult...

Și chiar dacă răul făcut nu poate fi atenuat nici măcar de un curajos scenariu „similar”, dar cu adevărat satiric, despre, de exemplu, eroul unguilor, Arpad (arpacaș!), totuși merită jucată o asemenea piesă, nu?...
●

Steve Bannon, diabolizat!”

Corneliu
Vlad

Vizita în România – încă neconfirmată – a lui Steve Bannon, incitantul colaborator apropiat al președintelui Donald Trump (poziție reconfirmată la recente alegeri din SUA) ar fi una normală și întrutotul explicabilă. Expertul american lucrează intens de luni de zile la coalizarea forțelor conservatoare, naționaliste, de dreapta, neopopuliste, eurosceptice/eurorealiste din Europa pentru europarlamentarele din mai 2019, dar și într-o perspectivă și cu obiective ambițioase, cu bătaie mult mai lungă. Or, România ar putea fi un teren prielnic de acțiune scopurilor sale imediate și în timp. O țară europeană cu resurse și potențialități, în mare măsură nepuse în valoare, chiar dacă jefuite și distruse, și –deloc de neglijat – cu un potențial bazin electoral important, practic nevalorificat, care ar putea cântări semnificativ inclusiv în confruntarea electorală europeană de anul viitor. România ar putea fi un șantier politic promițător pentru ambițiile lui Bannon de a face din neopopulism o mișcare politică și civică europeană redutabilă. Și totuși, vizită lui Steve Bannon s-a lăsat așteptată, dar nu numai pentru că agenda sa e încărcată de turnee, întâlniri, conferințe etc. De ce? 1. Pentru că situația politică din țară e labilă, difuza, imprevizibilă, nefirească. 2. Pentru că aici nu există un partid cât de cât consistent și autentic de dreapta și, poate deocamdată, oamenii politici credibili care să-i dea viață, să-l pună în mișcare. 3. Pentru că Ambasada SUA la București rămâne (pentru cât timp încă?) închisată în tiparele fostei Administrații de la Washington și ale infrastructurilor „societății civile” a lui George Soros.

Dar Bannon și proiectele lui, care pot avea multe convergențe cu interesele noastre, beneficiază în România și de atuurile ce nu pot fi trecute cu vederea. 1. Viața politică românească nu are vectori credibili, căci partidul eternizat parcă la putere este unul supraproportat, hegemonic, dar tot mai inefficient, obosit, dezbinat, fără viziune, iar celelalte formațiuni politice sunt inconsistente, fără alternative realiste, fără capacitatea de a putea contrabalansa actuala putere. 2. Un partid puternic de dreapta este singura soluție care ar reechilibra spectrul politic. 3. Proamericanismul rămâne opțiunea privilegiată a românilor, speranțele lor într-o relație bilaterală reciproc

avantajoasă încă nu s-au irosit, dar opțiunea pro-America trebuie reorientată de la cea de tip Soros pe direcția Trump. 4. În sfârșit, Washingtonul începe să fie și el mai interesat de România, de stabilitatea, normalitatea și chiar prosperitatea ei, căci România este, alături de Polonia, unul dintre aliații cei mai semnificativi ai Americii și ai NATO pe flancul de Est al Alianței atlantice și în arealul Marii Negre, în zona Balcanilor, în proximitatea Orientului Mijlociu. Discuția despre atuurile și impedimentele, de fapt despre șansele prezizibilului demers al lui Steve Bannon în România, este însă considerabil mai amplă și mai complexă. Și este abia la începuturi.

De notat, oricum, că în preludiile acestei dezbateri care promite să fie nu doar pasionantă, ci esențială, în presa scrisă și electronică de orientare globalistă de pe Dâmbovița s-a dezlănțuit o campanie virulent anti-Bannon (și, implicit, anti-Trump). Campanie cel puțin prematură, dacă nu inoportună, ba chiar nepoliticoasă, atâta vreme cât prezumtivul oaspete nici nu și-a anunțat vreo intenție în ce privește agenda sau planurile sale în România.

Cum vede de fapt Steve Bannon lumea de azi? După prăbușirea URSS – spune el într-un interviu pentru Hollywoodreporter.com – lumea occidentală se confruntă cu „o nouă barbarie”, care riscă să compromită două mii de ani de civilizație. El distinge trei tendințe distructive: 1. Capitalismul și-a pierdut orice fundament spiritual și moral iudeo-creștin, prin “capitalismul de stat” (China, Rusia) și „capitalismul libertarian (Europa, SUA), care-i transformă pe oameni în obiecte; partidul Davos prosperă în detrimentul clasei mijlocii și al muncitorilor. 2. Secularizarea subminează capacitatea Occidentului iudeo-creștin de a-și apăra idealurile. 3. Primele faze ale războiului împotriva fascismului islamic jihadist. Și îndeamnă (în „Financial Times”): „Trebuie să luptăm în fiecare zi să va luați țara înapoi”. Iar în „Daily Beast” adaugă: „Naționalismul popular de dreapta este ceea ce se întâmplă acum. El va governa. (...) Veți avea state naționale, individuale, cu propria identitate, cu propriile granițe”.

Atent, de mai multă vreme, la prestația politică și civică a lui Steve Bannon, Bloomberg nu ezita să-l numească, încă în 2015, „cel mai periculos agent politic din America”.

Cât (ne) costă CULTURA în România?

Dan
Marinica

Într-o declarație a fostului președinte al Comisiei Europene (20120, Jose Manuel Barroso sublinia printre altele faptul că „viziunea mea despre cultură nu o privește ca pe un instrument; ca știință, cultura este o cale de împlinire a oamenilor, ...nu trebuie redus totul la bani, bani, bani sau câștigătorul ia totul”. E o viziune simplă, dar totuși spune multe. Cu siguranță nu necesită să căutăm opinii, păreri, gânduri și viziuni ale oamenilor și personalităților de marcă din domeniul culturii naționale și universale despre ce înseamnă cultura pentru ei și semenii lor.

România este stat membru al Uniunii Europene, a lumii civilizate. Este o țară cu o cultură valoroasă, bogată și cu perspective demne de încredere în funcție de cine, cum, pentru cine și cu ce obiective o gestionează. Avem modele de bună practică de cum să gestionăm o instituție publică de cultură, un ONG cultural, un eveniment cultural în sfera publică, dar mai ales privată.

S-au găsit soluții tot timpul, dacă s-au pus la masă oameni de specialitate (studii, cu experiență...), implicați în actul cultural și angajați în sistemul public instituțional cu putere de decizie în domeniul cultural. De preferat era de fiecare dată ca și cei din a doua categorie să fie cel puțin absolvenți sau să dețină minime cunoștințe și să dețină în curricula personală experiențe profesionale în domeniul cultural, sigur experiențe pozitive, de management și de coordonare cel puțin. Experiențele cu recunoaștere internațională din domeniul specific funcționau și funcționează întotdeauna ca și garanții suplimentare pentru un nou posibil model de succes pentru cultura din România.

De mai mulți ani, conștientizăm faptul că în România, lucrurile n-au evoluat strategic în direcția bună, în direcția de mai bine făcut, gestionat și valorificat în aproape nici una din domeniile importante ale vieții de zi cu zi a fiecărui cetățean.

Cultura deși părea că renaște după momentul de cotitură sau schimbare de după anii '90, cu ochiul liber citim și ne minunăm de faptul că mai degrabă a dat doar naștere la creaturi, modele și capcane din care se pare că nu se iese ușor cu o singură scară, care și ea la capete este asigurată de noii născuți în tandem cu mai vechii lor tovarăși sau părinți. Cultura în România s-a adeverit a fi o lume doar a cunoscătorilor, respectiv a nou născuților vremurilor noastre și a mai vechilor lor tovarăși și părinți. Pentru ei Cultura a devenit mai ceva decât o industrie, o pădure, un domeniu al

nimănui, dar mai ales „al nostru”.

DE CE să ne intereseze CULTURA? Nu se taie sau fură pădurile țării, nu se pun pe butuci industriile patriei, nu se distrug drumuri și poduri, nu pleacă nimic din țară... CULTURA este a noastră, dar TOTUȘI se distruge ÎNCET și SIGUR cu noi pe lângă ea. Se distruge sub privirile noastre, a noastră a tuturor care de cele mai multe ori nu facem altceva decât sporadic ne trezim comentând și scriind comentarii fără a urmări răspunsurile, reacțiile, fără a repeta întrebările... fără a căuta rezultatele propuse ca și obiective...

Cultura nu înseamnă doar bani. Dar cultura din România pierde și foarte mulți bani, pentru că banii sunt cheltuiți fără discernământ, majoritatea instituțiilor responsabile își puntează doar prezența fizică, generează și întrețin consumatori, neproductivi și fără rezultatele cerute de o societate care vrea să cunoască mai multe despre mai multe și care se regăsește printre societățile civilizate, nu așa, exact cum spuneam la început.

Cultura din România nu generează plus valoare, decât rareori. Cultura trebuie să fie mai ceva ca o pădure care generează oxigenul vieții, cultura trebuie permanent să ofere modele, idei, spații, perspective pentru noi și noi generații.

Un copac tăiat este o distrugere monstruoasă, o pierdere imensă pentru o generație sau mai multe, dar dispariția unei personalități culturale, a unei opere de artă, a unei cărți, a unui manuscris, a unei clădiri, a unei idei cu concursul nostru conștient și inconștient al tuturor este o crimă asumată împotriva umanității. La fel și necunoașterea, nevalorizarea publică, uitarea și distrugerea acestora.

Au fost distruse sau lăsate să se distrugă clădiri de patrimoniu, instituții funcționale care așteptau doar un nou concept managerial, o viziune clară și transparentă pe termen mediu lung, permanent supuse dezbaterilor, îmbunătățirilor și noutăților. Personalități în viață, talente batjocorite în țară și apreciate și adoptate în afara ei, au fost uitate sau nu au mai insistat să se manifeste cu talent în sferile culturale românești, decât sporadic când nu mai rezistau batjocurii la care este expusă... Cultura mai ales.

Instituțiile naționale prioritare formării culturale au fost și sunt supuse aproape în mod exclusiv pervertirii modernismului fără limite, uitându-se de rolul, responsabilitatea și obiectivele de bază, stipulate la fondare. Modernismul fără limite distruge nemilos peste tot și reconstruiește pe altfel de modele, dar mai ales acolo unde nu mai există nici un corp imun care să facă legătură cu

ce a fost și este valoros, duce inclusiv la dezrădăcinare, discontinuități, inclusiv identitare.

Modelele, soluțiile și exemplele în varii domenii devin de succes în țările și zonele de adopție mai ales dacă se așează în contact cu valorile locale, regionale, naționale și păstrează și valorifică la maxim plus valoarea acestora. De cele mai multe ori acestea din urmă au dat și dau unicitate și excepționalism pozitiv curentelor și tendințelor universale. Dar condiția primordială este să (mai) existe și să fie (re)cunoscute și apreciate în primul rând de cei cărora le aparțin, chiar și prin relaționare spațială.

Incompatibil cu secolul la care ne raportăm, dar nefiresc nici pentru ultimele două secole – când spiritul civic, atitudinea și reacția acestuia au salvat principii sau au dus la nașterea de noi principii constructive societății umane, sigur cu sprijinul și implicarea personalităților marcante ale vremii și instituțiilor pe care le reprezentau la momentul alunecărilor periculoase – este faptul că citim, vedem, participăm, observăm și apoi ne culcăm pe o ureche, analizăm ani în șir și comentăm de cele mai multe ori doar ca să fim văzuți din când în când cel puțin prin lumea virtuală.

Presa scrie. Presa se informează și informează. Presa descrie, formează, chiar și deformează. DAR în primul rând face să apară informații și situații. La calitatea (măsura) valorizării informațiilor din presă contribuie exclusiv cititorul prin filtrele și interesul pe care-l acordă prin prisma cunoștințelor și informațiilor deja deținute pe subiect. Rezultatele demersului și activității mass mediei sunt întărite și potențate și de contribuția cititorului activ. Pentru cultura din România avem printre altele și cazul Bibliotecii Naționale a României. De foarte mulți ani se scrie despre această instituție națională de cultură. Și nu se scriu lucruri generale. Se scriu și descriu tot mai multe situații, contexte, evenimente care riscă (au riscat se pare și multe au devenit stări de fapt) să devină cutume profund încetățenite în gestionarea realităților din această instituție.

Prima dată sigur a fost curiozitatea, interesul legitim al presei (ce mai face și desface instituția cutare? sau managerul ei sau...), supărarea, frustrarea, subiectivismul implicit al vreunui angajat, interesul și nevoia altui angajat, presiunea sau influența unui binevoitor – instituție sau persoană (sau mai multe), testarea instituției tutelare privind vigilența instituției subordonate și a angajaților ei, foști și actuali angajați nemulțumiți, au urmat... procese în instanță, penale și verbale... politicieni supărați...

ministrii, prim-ministrii, procurori...

Dar au urmat articole mai consistente, parcă mai directe, mai documentate și argumentate. Au continuat altele cu declarații deschise, cu documente suport. Au apărut între timp și inițiative jurnalistice mai încheiate privind activitatea acestei instituții. S-au conturat subiecte clare, au apărut verdicte ale justiției în diferite cazuri, contestate sau încă necontestate cu documente oficiale existente... și apărute în presa națională, clasică și online. Autorii acestor articole deja apărute beneficiază de comentarii și de corespondențe și transmițeri de documente din partea terților implicați direct sau nu în viața instituției Bibliotecii Naționale a României. Documentele încep să apară în presă, unii încearcă să urmărească câte un fir pe teren sau prin corespondențe întâlniri, alții se opresc sau sunt încă opriiți. Majoritatea cazurilor, situațiilor sunt identificabile public, cu acces liber, pentru curioși și interesați... adică pentru tot mai mulți.

Astfel am putut afla din presă până acum cu nume, prenume și documente înregistrate – obținute oficial, deținute și publicate (conform legii acestea sunt accesibile dacă sunt cerute de către cei interesați, adică nu sunt secrete...) în urma diferitelor contexte, despre problemele instituției cu: tezele de doctorat (modul de funcționare a Depozitului Legal, cazuri clasate dar neclare conform documentelor...); patrimoniul național gestionat sau negestionat conform legii (ex.: achiziții de cărți, achiziții din diferite fonduri financiare naționale și internaționale, prin licitații de mobilier/raffuri neconforme sau nepotrivite ca și funcționalitate, motiv pentru care se cunoaște faptul că milioane de cărți (în Biblioteca Națională a României) încă sunt ținute în pachetele sub forma cărora au fost mutate din fostul sediu, de peste cinci ani; lipsa unor autorizații ce țin de siguranță și securitate (ISU); angajării de manageri cu sau fără calificări conform legii; interimate manageriale nesfârșite, dar practice pentru cei interesați din interiorul și exteriorul instituției; concursuri de angajări procedural organizate, dar totuși fără angajări concrete sau altele mai exclusiviste cu candidați pe sprânceană sau surpriză; filialele (Alba Iulia și Craiova) prețioase dar cu probleme grave de gestionare a patrimoniului național, tacit și permanent rostogolite ca probleme de la o conducere la alta; angajări și reangajări la sediul central și la filiale pe criterii cel puțin interesante jurnalistice și investigaționale; plângeri penale și documente ignorate privind gestionarea patrimoniului cultural național... existent.

Despre multe s-a vorbit, multe au fost documentate

și altele par și devin tot mai documentabile.

În cazul de față vă supun atenției doar câteva documente și un text de corespondență – care dacă ar fi căutate și solicitate jurnalistice, temeinic și susținut ar da curs unor dezvoltări demne de presa națională responsabilă și profesionistă și de instituțiile naționale abilitate să o susțină în demersurile ei, într-o Românie care are nevoie de reconstrucție din temelii prin cunoașterea deplină a realităților ultimele decenii – care completează un demers mai vechi (la fel de documentat) și ridică noi întrebări despre modul în care se desfășoară activitatea complexă și importantă de la filiala Biblioteca Batthyaneum din Alba Iulia, activitate derulată mai recent sub foarte atentă și activă coordonare a corpului de conducere a Bibliotecii Naționale a României, mai ales în ultimii trei-patru ani (citez un corespondent anonim). Dar asupra acestor aspecte încă planează o enigmă indusă, inclusiv în rândul angajaților atât de la nivel național, cât și local, care rămân neinformați, dezinformați, timorați, presați și chiar amenințați... fără vreo atitudine conform legii.

Din toată analiza documentelor și informațiilor obținute din mass media națională, regională și locală și în urma corespondențelor inițiate și continuate, a întâlnirilor, discuțiilor și vizitelor realizate pe acest subiect am constatat că Filiala din Alba Iulia ascunde lucruri demne de luat în considerare și cercetate pas cu pas.

Documentul (memoriu) cu nr. 2157 din 20 aprilie 2017, documentul (decizie) nr. 332 din 16 mai 2017, documentul nr. 3800 din 8 mai 2017, documentul nr. 4752 din 6 iunie 2017 înregistrate la Ministerul Culturii / Identității Naționale și la Biblioteca Națională a României și textul unei corespondențe din perioada aprilie – mai 2016 (ca o măsură de siguranță solicitată de către expeditorul acestei corespondențe, au fost scoase numele, prenumele și datele de corespondență electronică – conținutul fiind mai mult decât elocvent, identificarea subiecților putând fi rezultatul unui act jurnalistice firesc și la îndemână) realizată de către 2 angajați ai Bibliotecii Naționale a României sunt cât se poate de elocvente pentru a ridica semne de întrebare cel puțin cu privire la modul și condițiile în care se desfășoară activitatea în general în cadrul instituției naționale de prim rang cum este BIBLIOTECA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI și mai ales la această Filială din Alba Iulia.

- continuare în pagina a 4 a -

Cât (ne) costă CULTURA în România?

- urmare din pagina a 3 -a

Documentele și informațiile parcurse până în prezent și întregite de o serie de vizite în teren pentru documentare relevă transpunerea în realitate a unor povești care circulau și circulă la nivel local, cu sprijin național necondiționat de pe toate palierele închipuite și neînchipuite. TOTUL pare să se învârtă de mai multe decenii în jurul modului de gestionare a patrimoniului național mobil și imobil, sigur printre cele mai valoroase atât numeric, cât și individual din Biblioteca Națională a României și mai ales din Filiala Biblioteca Batthyaneum. Personajele par să provină din mai toate domeniile de activitate naționale și locale, respectiv instituții: administrație locală (primărie), centrală (ministere: MCIN – miniștrii, secretari de stat, directori, inspectori, MAI – poliție locală, centrală, MAE – ambasade, Comisia Națională a Muzeelor și Colecțiilor), instituții de siguranță națională, instituții de cultură locale și naționale, tribunale, judecătoria (judecători, procurori...) și bineînțeles personalități ai vieții culturale și politice naționale (posibil pasionați de cultură și patrimoniu). Există totuși și personaje cheie, sigur cunoscute deja opiniei publice din România ca și categorie, personaje locale în jurul cărora s-au coagulat și se coagulează

Corneliu
Vlad

În numărul sau din 1 ianuarie 2017, publicația internațională „Huffington Post” făcea un amplu rechizitoriu creștinismului, sub un titlu incredibil de provocator și ofensator, dar care, nici atunci, nici mai târziu, n-a prea fost băgat în seamă: „Creștinismul este religia cea mai criminală din istorie”. Intoleranța, ofensa și ura par să fi devenit loc comun în retorica publică a lumii. Secolul XXI a început sub zodia euforiei, politologic explicată prin „sfârșitul istoriei”, „încheierea războiului rece”, „era convergenței” etc. Dar deziluziile, și mai ales iluziile, post-război rece au convertit frumoasele simțăminte în ură și încrâncenare. Secolul XX a fost unul al atrocităților (războaie mondiale și coloniale, Holocaustul), al terorii colective (distrugea nucleară mutual asigurată) și al fricii (sub autoritarismele de tot felul). În secolul nostru crește și se încrâncenează atmosfera de ură, isterie, intoleranță, din căminul familial până în agora. Resentimente, complexe și reflexive de tot felul, împinse spre paroxism, explodează în tot spațiul public, de la Parla-mente și piețe publice până la studiouri TV, ziare, tramvaie, stradă. Pe ton iritat, cu imprecășii și invective care nu-

grupuri -grupulețe cu interese care mai de care mai practice și convertibile.

Printre cele mai relevante personaje pentru subiectul nostru sunt printre alții:

– un fost profesor de istorie, devenit bibliotecar și șef la Filiala din Alba Iulia, apoi rector al universității din localitate

– un alt bibliotecar și șef al Filialei reținut de presa vremii pe subiectul copierii Codex Aureus (manuscris care se găsește în Alba Iulia)

– o bibliotecară ajunsă prin transfer, cea mai longevivă angajată din prezent (parcursul lin al acestui angajat este foarte interesant de urmărit, deoarece decenii întregi s-a mulțumit sau a fost mulțumită cu același statut lipsit de promovări și de alte neliniști...)

– o fostă profesoară de liceu, devenită mai întâi bibliotecar, ulterior conservator și șef al Filialei. Este personajul în jurul căreia s-a construit istoria locală cunoscută sau necunoscută sau prea bine cunoscută la nivel local și național. Este de fapt persoana identificată în mediul cultural și politic local mai ales, cu instituția în sine, instituția locală, adică Filiala Bibliotecii Naționale a României. A apărut în calitate de membru în comisii naționale, a primit certificări rapide și prompte de la comisii naționale de acreditare în situații tumultuoase din punct de vedere instituțional. Angajările repetate, în condiții

excepționale și speciale, unice la nivelul Bibliotecii Naționale sunt mai mult decât relevante pentru personalitatea puternică și importantă de care managerii ai instituției și-au legat sau nu prelungirea interimatelor...

Legăturile și relațiile dintre cei enumerați mai sus transcend palierul profesional și personal strict. Au avut de-a dreptul efecte coagulante bruște, contrar unor relații reci și principiale afișate public, sigur doar când importanța situației o cerea (o cere).

Să fii angajat la Filiala Biblioteca Batthyaneum, nu la Biblioteca Națională în primul rând (deși sună absurd căci toți angajații sunt sub contract cu Biblioteca Națională) a fost tot timpul un atuș si aducea beneficii mari, funcții, trebuia doar să ai răbdare și atitudini potrivite cu grijă. Din documentul-analiză se poate afla faptul că în instituția din Alba Iulia, în ultimii ani au mai fost angajați alte patru persoane. Fără doar și poate după noianul de documente și informații din jurul subiectului nostru activitatea Filialei Biblioteca Batthyaneum, n-am rezistat tentației și am aflat câte ceva despre acești noi angajați: doi cu doctorat, unul doctorand și altul cu masterat. Avem un cuplu (soț-soție), nimic de altfel suspect, deoarece între timp am aflat că biblioteca națională are peste 15 astfel de cupluri, inclusiv managerul interimar în funcție. Avem doi tineri, care printre calitățile profesionale au și alte

calități relaționale speciale cu doamna profesoară de liceu (bibliotecar, conservator), respectiv sunt foști elevi, discipoli odinioară și poate actualmente foarte apropiați, câștigând astfel încrederea acesteia pentru două posturi speciale în cadrul instituției tutelate și personalizate. Unul dintre elevi pare să fi fost foarte important pentru peisajul de viitor al filialei ținând cont de informația din textul corespondenței „cauza noastră este nobilă și proiectele de viitor foarte mari”. Și soția (cuplu) a avut relații instituționale cu doamna profesoară de liceu, colaborând mai mulți ani prin intermediul unor proiecte culturale județene. În rest tinere speranțe dacă au avut acces la angajare! Și totuși ce se petrece la Biblioteca Națională, ce se petrece la Filiala Biblioteca Batthyaneum din Alba Iulia? Conform celor câteva documente și texte transmise și a celorlalte cunoscute sau sigur existente se întâmplă ceva foarte important și încălcit în lege la Alba Iulia și la nivel național (și nu se întâmplă de acum câțiva ani). Dovadă stau personajele, rolul, scopul și perspectivele acestora, de la prim-ministru, miniștrii, judecători, procurori, manageri, directori, angajați simplii ai Bibliotecii Naționale sau simplii dar garantați. Este destul să se pornească pe firul roșu al cronologiei și mandatelor miniștrilor culturii de după anii '90. După este doar

un joc de lego sau puzzle jurnalistic bine intenționat.

Posibile personaje cheie pentru subiectul fierbinte care stă să erupă în cel mai scurt timp (întrebarea este cine va „fura startul subiectului” în mass media) ar putea fi: Foștii manageri interimari: Elena Tîrziman, Claudia Șerbănuță, Octavian Gordon, Ioan Ciubăcă, Ioan Marius Eppel, Maria Răducu; Foști și actuali directori: Petruța Voicu, Marcel Enuș, Ileana Șerbănescu, Nicoleta Rahme; Foști și actuali șefi servicii, birouri: Anca Andreescu, Doina Hendre Biro, Gabriela Piscă, Ileana Dârja, Claudia Lungu, Daniel Voicu, Aurelia Peșinaru, Marinela Covaci, Nicoleta Corpaci, Constantin Ștefan, Ioan Dorin Botezatu, Roxana Șorop; Simplii angajați: Gabriela Dănilă, Zsolt Vasile Grigoruț, Anamaria Grigoruț, Ioșif Cristian Mladin, Loys Gherasim, Delia Chiru, Gabriel Ene. În prezent citim și aflăm că la Alba Iulia se desfășoară un nou inventar, inventar surd ca și pereții clădirii care adăpostește printre cele mai mari valori culturale ale României. Oare patrimoniul național inventariat și documentele ce ne spun ?

Î N T R E B A R E A
rămâne: Cât (ne) costă CULTURA în România?

O lume premeditat isterizată...

și aleg cuvintele, ba chiar și păruiele în incinte altfel dintre cele mai respectabile. Scribi înregimentaiți se grăbesc să vorbească de războaie civile (și ele hibride, bineînțeles) – în America, în Franța, iar la noi de gogorița „război români contra români”. Papa de la Roma ar trebui să spună acum, în loc de „Nu va fie frică!”, „Potoliți-vă, liniștiți-vă, ascultați-vă unii pe alții și găsiți calea înțelegerii”. Dar dihonnia a intrat și între religii, între biserică, iar riscul înmulțirii războaielor (numite și) religioase crește, că în Evul Mediu: ieri – Iugoslavia, azi – lumea islamică, mâine, poate – Ucraina. Statele, comunitățile, indivizii nu mai au încredere între ei și parcă nu mai au loc unii de alții. „Nu reușim să găsim un teren de înțelegere unde să putem fi în dezacord într-un mod respectuos, cealaltă parte este inamicul. Urlăm la televiziuni, ne blocăm pe Facebook și ne împoșcam cu insulte pe Twitter. Și nu doar politicienii”, constată triplul premiat Pulitzer Thomas Friedman în „New York Times”. El denunță „ruptura profundă dintre noi, dintre noi și instituții, dintre noi și președinte”. În Franța, ziaristă Weronika Zarachowicz vede cum „la tribunele publice, progresează o anumită violență verbală simplistă, sursă de excluziune și nu numai la extremă dreapta. Discursul decom-

plexat pare să fi devenit gramatica zilei, pentru a-i acuza pe unii și a-i mânji pe alții”. Iar „mercenarii informației” atâta încontinuu focul, incitând la violență. În Germania, filozoful Carolin Emcke observa că ura, care nu e deloc ceva nou, „și-a schimbat calitatea: dacă înainte era mai ascunsă, rostită mai cu jumătate de gură, acum a devenit acceptabilă, a intrat în obișnuință. Pare chiar un titlu de mândrie să afișezi o anumită satisfacție când îl respingi pe celălalt, este un fel de exhibiționism al resentimentului”. Ura, mai spune ea, „a ieșit din periferia societății pentru a pătrunde în însăși inima sferei publice”. Nouă Strategie de securitate națională a SUA constată că în dialogul dintre superputeri, „limbajul este mai degradat conflictual”. Cum s-a ajuns aici? Carolin Emcke: „Sunt de blamat mulți actori. Începând cu rețelele sociale, care permit stereotipurilor urii să se propage și să prospere cu o viteză incredibilă.” Și exemplifica: „În Germania, nu vezi evrei la TV decât când se vorbește de Shoah, de antisemitism sau de statul Israel. (...) Iar islamul este asociat aproape întotdeauna cu terorismul sau fundamentalismul religios”. Thomas Friedman extinde sfera: „A-i atâța pe oameni unii împotriva altora a devenit model de business

pentru unii conducători”. Căci războiul urii nu e doar unul al vorbelor. „Brutalitatea crescândă a limbajului anunță poate brutalitatea actelor”, avertizează Jean-Marie Guehenno, fost secretar general adjunct al ONU. El numește și o serie de cauze. „Evenimentele conduc, nu conducătorii.” Apoi, nu există un minimum de convergență între principalele puteri ale lumii, nici între instituțiile internaționale postbelice (ONU, OMC, Banca Mondială, UE, NATO, G-20). Lumea nu mai e structurată nici de o ideologie dominantă, nici de confruntarea între două ideologii (ca în războiul rece). Se produce o polarizare abrazivă între mondialism și stat, identitate națională. Lumea devine mai nesigură, deci mai neliniștită, mai labilă, deci mai imprezvizibilă. Și mai individualistă, mai egoistă. „De ce atâta răutate virtuală?” – se întreabă și ziaristul Soma Buagila Abdelkefi. „În lumea minunată a Internetului, se poate vedea în ce grad răutatea gratuită, hărțuirea, misoginia și intoleranța au devenit modă curentă. Valuri de amărăciune, frustrare, gelozie și ranchiună asaltează lumea virtuală și o fac un spațiu amenințător, sufocant și neliniștitor”. Dar toate acestea sunt „reflexul societății noastre”. Pandemia mondială a urii și isteriei are și rădăcini is-

torice. „Conflictele secolului XX au aservit țările bogate în resurse iar liderii lor au devenit corupți și au vândut aceste resurse în străinătate lipsind propriile popoare de puțină valorizării lor” – apreciază un raport al institutului francez Adrăsea. Și totuși, susțin universitarii americani Andrew Mack și Steven Pinker, „Nu, lumea nu e în pragul prăbușirii în haos”. În ciuda tuturor relelor, numărul războaielor a scăzut considerabil după 1945, autocrația pierde teren în favoarea democrației, iar lumea a demonstrat că poate ieși din crize. Dar preceptia generală rămâne totuși cea a unei lumi sumbre, neliniștite și isterizate. Viziunea negativă este însă întreținută subtil și meticolos, de la ziaristi și „experți”, la generali, politicieni, reprezentanți ai ordinii publice, militanți ai moralei, care profesază, deloc gratuit, o „acultură a haosului”. Ca soluție, cei doi autori americani susțin că „o evaluare factuală a stării lumii ar putea fi benefică. Ar putea permite calibrarea reacțiilor noastre naționale și internaționale la pericolele care ne amenință în funcție de amploarea lor reală” și ar limita influența „impresarilor violenței”.

Îndemnul „Nu vă fie frică!” rămâne așadar actual și pentru acest început de secol.

Dedemocratizarea prin metoda... accidentul

Cezar Adonis
Mihalache

Nu, nu este „un accident al democrației”, cum ne zise „Oha”... Pentru că nu „democrația” a descălecat premierul țării din arborele analfabetismului funcțional într-un post cheie, nu democrația a impus personaje cu o slabă pregătire în funcții decizionale, nu democrația a strâns toate cozile de topor la un loc, practic la răscrucea unui punct de destin al Neamului Românesc. Democrația este ea însăși o victimă a unui (alt)fel de accident... A unei variante politice a metodei „accidentul”... În care victime suntem noi, spoliați, ridiculați, alungați, iar democrația este doar „ruda” folosită ca momeală. Iar lucrurile s-au „potrivit” și pentru că nu am ținut legătura așa cum trebuia cu democrația. Ba, am lăsat-o să ne fie înstrăinată, răpită, traficată în bordelurile politice din stabilimentele de guvernare.

Și totuși, vinovațiile noastre se opresc aici.

Președintele a vrut poate să pună un punct pe „i”. Doar că i-a lipsit acel „i”. Impostură, indiferență, idiosincrazie... Căci, să vii acum să deplângi prezența unei ciudățenii feminine, a

unui cabinet de primat dintr-un politicianism epigon, a unui partid, ba chiar a unei mari părți a clasei politice dâmbovițene ca fiind consecința unui „accident al democrației” este penibil. Doar a luat „mortul” și l-a împins într-un alt loc vizibil. Atât. Și înseamnă că nu am învățat nimic din ceilalți patruzeci de ani trăiți

într-un accident. Unde democrația nici măcar nu a fost prezentă, deci poate chiar aveam o scuză.

Or, să ajungem astăzi să avem un guvern de „bobi” și „dăscălești”, nici măcar trasat nouă din „bobi” vrăjitoarelor UE, un executiv de nebărbați în stat conduși de o „acade(a)miciană” (!) ce se

conturează imitativ pe imaginea unor figuri sinistre ale istoriei noastre, Pauker și E. Ceaușescu, sigur, sub rezerva imposibilității de a consemna astăzi o minte diabolică similară, nu reprezintă „un accident al democrației”, ci o lipsă de minimă teamă în fața repetării trecutului. O lipsă a instinctului de protejare a

prea mulți ani încoace de măcelării politici și executivi ai României.

Ratarea Centenarului, afundarea în penibil în fața unor clăpăugi și alcoolici (neanonimi) care conduc Europa, ratarea unui moment istoric de transfer al mesajului României Centenare către viitor, prin preluarea

umorile pe care le-au deversat veneticii prin gura unui cal troian tot mai străveziu, împins în față de armadele de cozi de topor, „ghidat” de căpăstru de trădători de neam și țară.

Problema nu o reprezintă preluarea președinției Consiliului UE. Pentru că nu pregătirea acestuia va constitui un labirint al analfabetismului funcțional pentru noi, ci adaptarea la provocările ce vor urma. Și are nu vor lipsi. Pentru că marile cozi de topor ale Europei vor profita de prezența fraților mai mici în ale trădării, și ne vor strecura multe capcane. Pentru că activând la timona Consiliului după opisuri bifate formal în țară, ca pregătire de mandat, și fițiuci, mai ales!, cu „rezolvări” strecurate de alții, s-ar putea să ne așezăm în rolul unor agenți ai lobby-ului agresiv al unor părți anti-europene, ai promotorilor agendelor iredentiste dar și de război economic al geostrategiilor ruso-ungare.

binelui unei națiuni. Dar și o speculare a unei majorități care trăiește încă sub semnul căciulilor trase peste urechi, așteptând, chiar și fără pungile cu nimicuri, ca alții să decidă pentru ea. Pentru că nu nimicul le lipsește, se descurcă și fără el, ci taman coloana vertebrală. Deșirată și aproape tranșată de mult

calificată a președinției Consiliului Uniunii Europene, oferta unui alt stat membru, la sugestia unor „prieteni” de stat și „grănițuri” revanșarde, de a ne înlocui neputința managerierii afacerilor europene timp de șase luni, rapoartele și criticile venite dinspre alte state nu reprezintă „accidente”. Sunt petele albe lăsate de

Ne-ai mințit, domnule Dragnea?

sonalitate”!

Mărturisesc că nu mi-a venit să-l cred pe numitul Bogdan Chirieac. Să fie Liviu Dragnea capabil de asemenea ticăloșie? Drept care azi, când aflu că Johannis a promulgat legea off shore cu maximă celeritate, caut textul final al legii și aflu, dintr-un comentariu pe Internet, că într-adevăr textul cuprinde și următoarea prevedere:

„Titularilor de acorduri petroliere referitoare la perimetre petroliere offshore aflate în curs de executare la data intrării în vigoare a prezentei legi li se aplică, pe toată perioada derulării acestora, nivelul de redevență, cotele procentuale de redevență petrolieră, pragurile de producție brută aferente acestor cote și regimul fiscal specific aplicabil activităților de explorare, dezvoltare, exploatare și abandonare desfășurate în baza acordurilor existente la data intrării în vigoare a prezentei legi”.

După mintea mea, cam puțină în materie de

contracte comerciale, înțelesul acestei prevederi ar fi totuși următorul: firmele care deja au semnat cu statul român contracte de exploatare a gazelor din Marea Neagră sunt exceptate de la prevederile actualei legi, adică vor beneficia în continuare de contractele avantajoase, încheiate cu ani în urmă și atât de păguboase pentru statul român, pentru toți românii. Or, ținta inițială a noii legi, țintă anunțată de Liviu Dragnea, era să corecteze contractele atât de dezavantajoase pentru partea română semnate în condiții dubioase de guvernanți corupți, care au neglijat complet ideea de interes național și, probabil prin mită sau șantaj, au acceptat să semneze cu ani buni în urmă contracte scandalos de favorabile pentru firmele străine partenere!

DI Dragnea a avut nenumărate intervenții TV, la Antena 3 mai ales, în care ne-a demonstrat câte zeci de miliarde de euro va câștiga statul român prin

noua lege off shore, lege care obligă partenerii actuali și viitori la plata unor convenite redevențe mult mai mari în favoarea statului român! A fost sincer domnul Dragnea când ne prezenta acele calcule reconfortante pentru speranțele noastre de mai bine pentru țărișoara noastră? Ce se alege din acele calcule, prin aplicarea legii off shore în forma promulgată de Iohan?

L-am susținut deci pe dl Liviu Dragnea pe acest site, prin texte pentru care mulți cunoscuți m-au certat. M-a convins Liviu Dragnea că este pornit să repare ce au făcut guvernării de dinaintea sa, inclusiv cei din PSD! Cum de s-a întors acum, pe ultima sută de metri, și a căzut la pace cu firmele străine al căror joc cinic și imoral a fost evident pe parcursul dezbaterilor din Parlament pe marginea proiectului de lege off shore?!

Continui să cred că Dragnea a fost sincer în intenția sa de a corecta legea off shore și nu mă

grăbesc să trag concluzia logică care se impune! Cu un ultim efort aștept de la comentatorii de specialitate, profesioniștii ai domeniului, să-mi confirme părerea mea, din acest moment, că opinia publică a fost amăgită atunci când noua lege ne-a fost prezentată ca un act de justiție față de interesele noastre cele mai firești. În forma sa finală, legea off shore pare a fi un eșec al politicii interesului național, promovată de Liviu Dragnea și PSD. Care este adevărul?

Mă abțin așadar de la alte comentarii, voi reveni când voi înțelege care sunt efectele noii legi. Sunt sau nu cele anunțate cu mare emfază de liderul pesedist în intervențiile sale publice?

Ion
Coja

La România TV, într-un dialog între Victor Ponta și Bogdan Chirieac, acesta din urmă îl interpelează pe Victor Ponta pentru momentul petrecut în Camera Deputaților, la ultima discuție pe marginea Legii off shore, când un deputat liberal a propus un amendament absolut ticălos, iar deputații l-au acceptat fără niciun comentariu: modificările făcute prin legea respectivă, cam toate în favoarea statului român, nu se aplică contractelor aflate deja în derulare, ci numai unor eventuali și viitori parteneri ai statului român.

N-am reținut numele deputatului liberal, dl Chirieac subliniind numai comportamentul lui Liviu Dragnea, faptul că acesta a ridicat mâna în favoarea amendamentului propus de liberal, semnal la care toți ceilalți deputați pesediști au reacționat prompt și fără să facă uz de vestita lor „per-